

er det meget vanskeligt at forstaa det. Man skulde næsten have været Medlem af en Kommunalbestyrelse paa Amager og maaske ogsaa af den nedsatte Komité for at have Rede paa Forholdet mellem de græsningsberettigede og afgiftspligtige og for at kunne sætte sig fuldkommen ind i disse Forhold.

Jeg har gjort et alvorligt Forsøg paa at sætte mig ind i Forholdene og har søgt at udfinde, hvorfor man i sin Tid har solgt Saltholmen. Vi fra vor Side mener, at det var en Fejl, at Staten i 1873 gik til at sælge Saltholmen; men det er nu en Gang sket. Naar Forhandlingen om det Spørgsmaal, vi her har for os, er tilendebragt, vil jeg tillade mig at foreslaa Nedsættelsen af et Udvalg, ikke fordi vi i mindste Maade er imod, at man ordner Forholdet, saaledes som det er skitseret i Lovforslaget, men for at vi maaske kunde høre, hvordan de andre Partier vil stille sig til Spørgsmaalet om, at Staten muligvis paa ny erhverver Saltholmen. Der har i den Henseende været rettet en Anmodning til Regeringen fra Kommissionen, idet der i tre af de Bilag, som ledsager Lovforslaget, Bilag 6, 7 og 8, har været taget Sigte paa det Forhold. Det fremgaar ogsaa af en Udtalelse af Kommissionens Formand, at han beklager, at man i sin Tid er gaaet til at sælge Saltholmen. Fra Regeringens Side har man afvist Tanken om en Nyerhvervelse med den Begrundelse, at vor finansielle Stilling i Øjeblikket ikke er af den Natur, at man kunde gaa til at tilraade et Tilbagekøb af Saltholmen. Nu er det ogsaa vanskeligt at bedømme, hvad Saltholmen kan erhverves for, om den overhovedet kan erhverves af Staten. Efter de Udtalelser, der er fremkommet her i de Bilag, jeg nævner, synes Kommissionens ærede Formand at gaa ud fra, at naar man i sin Tid fra Statens Side vurderede Saltholmen til en Ejendoms skyld af 350 000 Kr. — ganske vist under Lodsejernes Protest —, saa maatte det være et Vidnesbyrd i Retning af, at dette maatte anses for at være en rimelig Pris for Ejendomsretten til Saltholmen. Men jeg er ikke sikker paa, at dette er Tilfældet. Naar man i sin Tid, 1873, solgte Saltholmen for 61 000 Rigsdaler, saa vilde en Pris af 350 000 Kr. nu for at faa Saltholmen købt tilbage naturligvis ikke være nogen god Handel, men den vil dog vistnok være lige saa god, som mange af de andre Handler, Staten har gjort, og vil vist ikke danne nogen Undtagelse fra Regelen. Hvis der skulde være Tale om at købe Saltholmen tilbage, og hvis der skulde

vises sig Mulighed for at faa Saltholmen tilbage til Staten, maa det naturligvis være Meningen, at Græsningsretten følger med, og der kan ikke være Tale om, hvis Staten køber Saltholmen, at Lodsejerne paa Amager skal kunne forbeholde sig Græsningsretten.

Der er en Udtalelse i et af de Bilag, jeg her nævner, som jeg synes ikke holder Stik. Der regnes nemlig med, at Saltholmen skulde kunne give Græsning til 1 000 Kreaturer om Sommeren, og at Amager saa skulde have Græsningsretten for en vis Pris pr. Kreatur, nemlig 8 Kr. pr. Kreatur. Men 8 Kr. pr. Kreatur for Græsningsretten om Sommeren er efter min Mening en alt for lav Pris. Vi kunde vist uden at gaa for højt anslaa Værdien til det dobbelte, og først da vilde der ogsaa kunne blive Tale om en Forrentning af den Sum, vi antager, der skulde gives for Saltholmen, i hvert Fald af den Sum, der er regnet med fra Kommissionens Side, nemlig 350 000 Kr.

Jeg vil foreslaa, at Sagen bringes i et Udvalg. Det er ikke paa nogen Maade for at ville lægge Hindringer i Vejen for eller forsinke den, men for ganske kort at faa drøftet en enkelt Side af Sagen. Hermed kan jeg paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling.

Wilmann: Det er meget rigtigt, som det ærede Medlem (Carl Sørensen) sagde, at det er interessant at undersøge Saltholmens Historie, men jeg tror ikke, at ærede Medlemmer i Almindelighed vil sætte Pris paa, at vi fortsætter med Fremstillingen deraf. Jeg antager, at meget faa udenfor den Kreds, som er særlig interesseret i dette Spørgsmaal, vil gaa til Kommissionsbetænkningen for at søge saadanne Oplysninger. Jeg mener derfor, at det i dette Øjeblik er i mindre Grad Historien, der interesserer os, men i højere Grad — saadan gaar det i hvert Fald mig — hvorledes Saltholmens Historie skal være i Fremtiden.

Jeg mener, at en Lovgivning paa dette Omraade er meget stærkt paakrævet, og jeg finder derfor Anledning til at takke den højtærede Indenrigsminister, fordi han har sat denne Sag i Bevægelse, saa at den er blevet undersøgt, og fordi han har fremsat et Lovforslag derom. Forhaabentlig lykkes det os, inden den Tidsfrist er udløbet, da Loven skal træde i Kraft, at faa Forslaget gennemført, saa at der kan blive ordnede Forhold, baade hvad de kommunale Forhold vedrørende Saltholmen angaar, og hvad angaar Ejen-